

Finbladet Vejsennep

Descurainia sophia

'Barberforstand'

Finbladet Vejsennep er en etårig plante, der bliver op til 80 cm høj, med små grøngule blomster, der udvikler lange tynde skulper.

Den vokser som ukrudt, hvor vegetationen har været skrælet af. (p-pladser mm) og er formodentlig indslæbt med uren såsæd af de allertidligste jordbrugere.

Finbladet vejsennep var et nødvendigt tilbehør i barberens urtehave, hvor den blev taget i brug, ved uheld under barberingen, og hjalp til med at stilne blødningen.

'Rank Vejsennep' *Sisymbrium officinale* er noget højere, vokser vildt omkring byer og pladser og har haft sin plads i apotekets have. De olieholdige frø kan anvendes til sennep og de unge blade kan koges og serveres som grøntsag. De stive tørre stængler har været brugt til at lave riskoste af.

En sirup af Rank Vejsennep har været solgt som middel mod hæshed, og anbefaledes til sangere. Indtaget i vin eller suppe, afhjælper den diarré, ekstrakt af bladene hæmmer

hæmorrhoider, og virker vanddrivende. I folkemedicinen anvendtes saften af den friske plante, evt. tilsat lidt honning, som vanddrivende og slimløsende middel. En teskefuld af den friske plantesaft, tre gange dagligt. Planten indeholder svovlholdige salte, frøene indeholder cardenolid, der har en vis hjertestimulerende virkning.

'Gul sennep har tjent både til fremstilling af sennep, som vi kender det, til grøntfoder og som bi-planter og findes forvildet som ukrudt. Plantens betydning fremgår af en række stednavne. Dens mørkere slægtning 'brun sennep' blev dyrket sideløbende, og var i middelalderen et almindeligt ukrudt.

Agersennep ligner familien og foretrækker de samme voksesteder, har været et besværligt ukrudt og kan spores tilbage til bronzealderen.

Agersennep er en dvaleplante.

Dvs. at frøene kan beholde spireevnen meget længe, og optræder derfor af og til, ved udgravninger, hvor forstyrrelse af jordlaget giver frøene fornyede vækstbetingelser.

Finbladet Vejsennep og Rank Vejsennep dukker op i Middelalderhaven.